

Sygn. akt VI U 415/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: Z. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 17 stycznia 2013 r., znak: (...)

w sprawie: Z. B.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu Z. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia (...)r. na okres dwóch lat.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 415/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania Z. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, to jest od dnia (...)r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia (...)r., w którym nie stwierdzono niezdolności ubezpieczonego do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca, wnosząc o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony zakwestionował trafność orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS i argumentował, że schorzenia, na które cierpi uniemożliwiają wykonywanie obowiązków pracowniczych i powinien zostać uznany za niezdolnego do pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Z. B. ma (...) lata i z zawodu jest ślusarzem spawaczem, wykonywał również prace mechanika obchodowego w elektrociepłowni, pomocnika murarza, a przed przejściem na rentę - monterem urządzeń wodno-kanalizacyjnych. Od (...)r. jest uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Prawo do tego świadczenia wygasło z dniem (...)r. i dlatego w dniu (...)r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do tego świadczenia na dalszy okres. Odwołujący się udokumentował wymagany staż ubezpieczeniowy w dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku.

Okoliczności bezsporne

Stosownie do treści art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm., oznaczonej dalej jako: „ustawa emerytalna”) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: 1) jest niezdolny do pracy; 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Ostatniej przesłanki (powstanie niezdolności do pracy w określonym czasie) nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny, oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art. 12 ustawy emerytalnej niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym za całkowicie niezdolną do pracy uznaje się osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie natomiast z treścią art. 13 ust. 1 tej ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Odnosząc powyższe przepisy do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy należy podkreślić, że kwestią sporną między stronami była zdolność ubezpieczonego do pracy. Wobec potrzeby uzyskania wiadomości specjalnych odnośnie stanu zdrowia ubezpieczonego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy neurochirurga, neurologa oraz specjalisty medycyny pracy. Biegli w opinii z dnia (...)r. (k. (...)akt sądowych) stwierdzili u ubezpieczonego chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z wielopoziomową dyskopatią szyjną i lędźwiową, a ponadto przewlekły zespół bólowy szyjno-barkowy i lędźwiowo-krzyżowy objawowy z obecnymi objawami ubytkowymi. Wnioskodawca był dwukrotnie operowany z powodu dyskopatii (...) (w (...) r. i (...) r.). Obecnie jest kwalifikowany do dalszego leczenia operacyjnego na poziomie szyjnym. Ma trudności ze swobodnym pochylaniem się, odczuwa bóle w karku nawet przy zaciskaniu rąk. Biegli stwierdzili, że ubezpieczony jest nadal, na okres dwóch lat, niezdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji ze względu na schorzenia układu ruchu oraz układu nerwowego. Nie dostrzeżono poprawy stanu zdrowia w porównaniu z poprzednim badaniem. Nadal bowiem przeciwwskazana jest praca fizyczna z dźwiganiem, w wymuszonej pozycji ciała i w zmiennych warunkach klimatycznych. Biegli nie zgodzili się ze stanowiskiem Komisji Lekarskiej ZUS oraz wcześniejszym orzeczeniem lekarza orzecznika. Podstawą uznania niezdolności do pracy były jednakże te same dowody, którymi dysponował organ rentowy w postępowaniu administracyjnym.

Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń organu rentowego. W ocenie Sądu kwestia stanu zdrowia ubezpieczonej została we wskazanej opinii biegłych dostatecznie wyjaśniona i nie budzi wątpliwości rzetelność, prawidłowość metodologiczna i jednoznaczność sformułowanych w niej wniosków. W oparciu o opinię zespołu biegłych należało przyjąć, że występujące u ubezpieczonego dolegliwości neurologiczne, które mają charakter przewlekły i występują nawet przy niewielkim wysiłku fizycznym, powodują częściową niezdolność do pracy, ponieważ ubezpieczony nie mógłby kontynuować zatrudnienia w takich warunkach jakie wiążą się z pracą choćby monterem, mechanikiem czy nawet niewykwalifikowanym robotnikiem fizycznym. Powyższe schorzenia układu ruchu i nerwowego powodują okresową

częściową niezdolność do pracy ubezpieczonego. Biegli podali, że przewlekłe objawowe zespoły bólowe kręgosłupa przebiegają z zaostrzeniami.

Podzielić należy stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 15 lutego 1974r. (sygn. II CR 817/73), iż do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. Jeżeli zatem Sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, to nie ma potrzeby żądania ponowienia lub uzupełnienia tego dowodu (por. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999r. sygn. II UKN 96/99, z dnia 6 marca 1997r. II UKN 23/97, z dnia 21 maja 1997r., II UKN 131/97, z dnia 18 września 1997r., II UKN 260/97). Dowód ten, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98, uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002r. V CKN 1354/00).

Analiza materiału procesowego niniejszej sprawy, dokonana w sposób przewidziany w art. 233 § 1 k.p.c., doprowadziła Sąd do przekonania o spełnieniu przez odwołującego wszystkich niezbędnych przesłanek prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Powyższa ocena opiera się przede wszystkim na treści orzeczenia lekarskiego wydanego przez zespół biegłych sądowych, którzy nie podzielili stanowiska organów lekarskich ZUS. Sąd uwzględnił wydaną przez biegłych opinię, gdyż poddawała ona wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego predyspozycji zawodowych. Zawarte w niej wnioski w sposób jednoznaczny i kategoriyczny potwierdziły, że ze względu na stan zdrowia ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy na dalszy okres dwuletni. Należy przy tym zaznaczyć, że ocena niezdolności do pracy nie ogranicza się wyłącznie do względów medycznych, ale musi uwzględniać także inne elementy, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Ocena taka ma charakter prawny i może jej dokonać wyłącznie sąd, a nie biegły. Opinia biegłych w sprawach o świadczenia, do których prawo uzależnione jest od ustalenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji ma jednak charakter podstawowy (por. wyrok SN z dnia 17 stycznia 2002 r., II UKN 717/00). Skoro więc w niniejszej sprawie opinia ta wyraźnie potwierdza, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, a Sąd nie znalazł podstaw do jej zakwestionowania, należało podzielić jej wnioski.

Mając na względzie powyższą argumentację Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres dwóch lat od dnia (...) r.

SSO Ewa Milczarek